

Wanneer het heel koud is,
wanneer het echt vriest,

dan kleed ik me aan. Dan doe ik mijn rode mantel aan,
die voor de grote wandelingen, en ik ga naar buiten.

Ik ga niet te ver, gewoon naar boven in het park,
naar de kleine kiosk. Ik loop de trap op.

Daar zing ik een lied.

En omdat het vriesweer is, maak ik al zingend,
met mijn mond een beetje damp.

Mooi is dat, zoals wanneer je kaarsen aansteekt.

Vaak is er niet eens iemand om naar me te luisteren,
beneden bij de kiosk. Maar dat is niet erg.

Als ik tot hier kom, waar het echt vriest, dan is
dat vooral om dat kleine beetje damp te zien.

Fragment uit Carl Norac, *Wintervuur*, Lannoo, 2017.

**Dit fragment mag enkel gebruikt worden voor educatieve
doeleinden en niet verder worden verspreid.**

